

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦκτον κι εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι ἑνιακόσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου δευτέρα,
κι ἓνας Ρῶσος πετᾷ στὸν ἀέρα.

Χίλια κι ἑξήντα πέντε καὶ μ' ἕκκτον συγχρόνως,
ἔρχονται γιὰ τὸν Στόλο τέκνα τῆς Ἀλβιόνας.

Μαυροφόρα Μοῦσα πάλι σὲ μεγάλο μνημὲν ψάλλει.

Ἐμπρὸς' στὸ πράσινὸ τοῦ μνημῆμα
θαυμαστῶν καὶ φίλων βῆμα
κουρασμένο σταματᾷ.

Καὶ λαὸς γεμάτος πόνο
κάθε Μάρτη, κάθε χρόνο,
ρόδ' ἀπάνω τοῦ πετᾷ.

Πάλι θαυμάσται καὶ φίλοι,
πάλι πικραμμένα χεῖλη
μνημονεύουν τὴν ἐλλὰ
τοῦ Τρικούπη τὴν παλῆα.

Δὲν τὴν ἔχασαν ἀκόμα,
καὶ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
ραίνεται μ' ἐλῆξ κλωνάρια
καὶ ματιῶν μαργαριτάρια.

Μὰ κι' ὁ πόνος καὶ τὸ κλάμμα
τῆς πατρίδος εἶναι τάμμα,
καὶ θυσιὰ κι' ἀκριβὴ
τῆς πατρίδος ἀμοιβή.

Κι' ὅσο βλέπει τὴν ὁρφάνια
τόσο πλέκει σιγαλὰ
ἔμπρὸς' στὸ μνημὲν σου στεφάνια
πιο μεγάλα, πιο πολλὰ.

Ὀμιλία τῶν ξυλίνων γρὰ τὸν Κάϊζερ ἐκεῖνον.

Φ. — Ἐδῶ ποῦ κουβεντιάζομε κι' οἱ δύο μας σὰν φίλοι
ἤθελες νᾶσαι Κάϊζερ, βρέ Περικλῆ ψωρίλη,
νᾶχης πυγμὴ Καισαρική, μὲ λόγχαις νὰ βροντᾷς;
Π. — Στάσου' λιγάκι νὰ σκεφθῶ...

Φ. — Σκέψου καὶ μ' ἀπαντᾷς.

Π. — Ἐσκέφθηκα...

Φ. — Λοιπὸν τί λές;

Π. — Δὲν θέλω καὶ πολὺ.

Φ. — Τί λές, μωρὲ ζωντόβολο;...

Π. — Δὲν θέλω, Φασουλῆ.

Φ. — Φτοῦ! νὰ χαθῇς, παλὴν ἄνθρωπε καὶ γέννημα μαλάκας...
ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς εἶσαι τέτοιος βλάκας.
Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ;

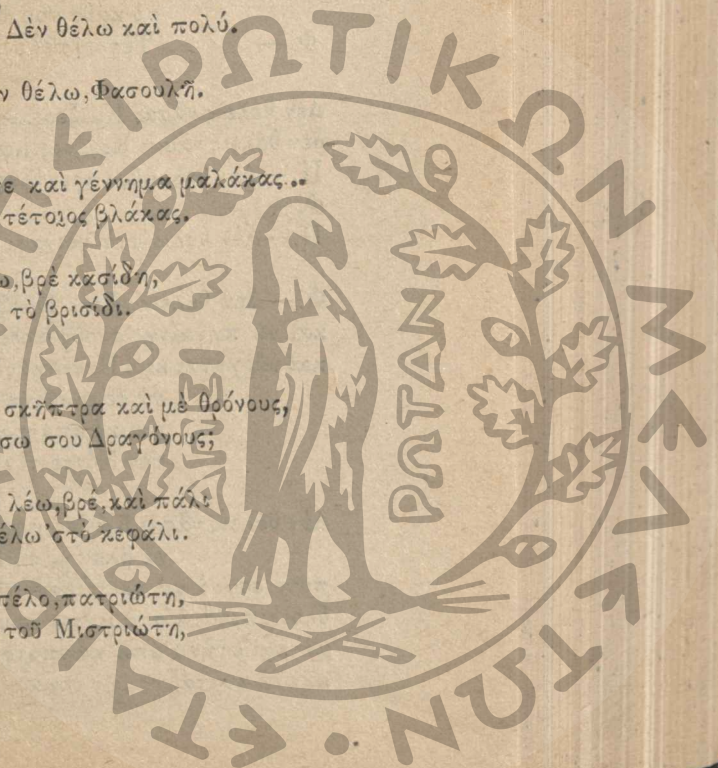
Π. — Δὲν θέλω, βρέ κασιόδη,
κι' ἄφησε τὰ φτυσίματτα καὶ πάψε τὸ βροῦδι.

Φ. — Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ μὲ σκήπτρα καὶ μὲ θρόνους,
νᾶχης Οὐλάνους ἐμπροστὰ καὶ πίσω σου Δραγόνους;
Μπᾶ! σὲ καλὸ σου, Περικλῆ...

Π. — Σοῦ λέω, βρε, καὶ πάλι
πῶς στέμμα Κάϊζερ κι' ἐγὼ δὲν θέλω στὸ κεφάλι.

Φ. — Καὶ τί σ' ἀρέσει νὰ φορῇς;

Π. — Καπέλο, πατριώτη,
κᾶν χαμηλὸ κᾶν καὶ ψηλὸ καθὼς τοῦ Μιστριώτη,

Ράλλη στακτιά ρεπούμπλικα, καστόρι Βενιζέλου,
ἀλλὰ καὶ σκούφια ἀπὸτε καθὼς τοῦ Μαζανιέλου.

Φ. — Κρῖμμα' στὸν νοῦ σου τὸν τρανό,
τὸν νοῦ σου τὸν σπουδαῖο,
ποτέ μου τόσο ταπεινὸ
δὲν σ' εἶχα καὶ χυδαῖο.

Π. — Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, μήτε στὸν ἥλιο μοῖρα
καὶ σὺ μὲ θέλεις νὰ φορῶ Καισαρική πορφύρα;
Ἐγὼ βρέ, βασανίζομαι νὰ βγάλω τὸ καρβέλι,
καὶ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν ἡ μοῦρη σου μὲ θέλει;

Φ. — Ἀμμὲ σὰν γίνης Κάϊζερ, ξυλένις μπεχλιδάνη,
τότε θὰ τᾶχης ὅλα,
θὰ τρῶς καὶ παντεσπάνι,
χάσικο καὶ φραντζόλα.

Εἶδα' στὸν κόσμο πλάσματα καὶ τόσους κουνενέδες,
ποῦ σὰν ἐμβρόντητοι κυττοῦν
καὶ μέρα νύκτα συζητοῦν
μέσα' στοὺς καφενέδες.

Ἀλλὰ δὲν εἶδα πουθενὰ
ποτέ Ρωμὴν τεμπελχανᾶ,
ποῦ νὰ μὴ θέλῃ Κάϊζερ νὰ γίνη σὰν καὶ σένα
κι' ἔτσι ν' ἀφίγη τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ στὰ χαμένα.

Ἐσύ, ποῦ πάντα τρέχεις
σὲ προπατόρων μνήματα,
δὲν πιστεῦα πῶς ἔχεις
τόσο πεζὸ φρονήματα.

Ποτέ μου δὲν σ' ἐνόμιζα τόσο πολὺ πεζὸ
κι' ἀγροῖκο καὶ χαζό,
ποῦ νὰ μὴν ἔχῃς μέσα σου καμμιὰ φιλοδοξία,
κι' οὔτε νὰ στρέφῃς' στὰ ψηλὰ νὰ δῇς τὸν Γαλαξία.

Π. — Μὴ μὲ πειράζῃς, Φασουλῆ, παραίτα με' στὸ χάλι μου,
μὴ μὲ τὸν Ἱμπεράτορα σκοτίζῃς τὸ κεφάλι μου,
καὶ σὺ σὰν θέλῃς βάλε το τὸ μέγα του διάδημα...
Φ. — Θέλουν τὰ βρωμογένεια σου καὶ φτύσιμο καὶ μᾶθημα.

Π. — Τὶ βρίζεις, βρέ μαγκούφῃ;
θὰ βγάλω τρίχα τρίχα
τὸ κάθε σου τσουλούφι...
Φ. — Τέτοιο πεζὸ δὲν σ' εἶχα.

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ;... φτοῦ! νὰ χαθῇς, ψειριάρη...
δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ;... φτοῦ! νὰ χαθῇς, ψωριάρη.

Π. — Δὲν θέλω, βρέ κρονόληρε...
Φ. — Δὲν θέλεις Καῖσαρ νᾶσαι;
Π. — Δὲν θέλω' στὸ γεινάτι σου, καὶ σκάσε, σκάσε, σκάσε.

Φ. — Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ, νὰ κυβερνᾷς Βασίλεια,
καὶ νὰ πηγαίνῃς' στοὺς Κορφοὺς νὰ κάθῃσαι' στ' Ἀχιλλεία,
καὶ νᾶρχεται κι' ὁ Βασιλιάς μ' ὅλο του τὸ Παλάτι,
νὰ σὲ φιλῇ, νὰ τὸν φιλῇ,
καὶ κάποτε νὰ προσκαλῇ
τὸν Κόντε τὸν Κορφιάρη;

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ, μωρὲ μαλλιανομούρη,
νὰ βλέπῃς τὸ Γαστοῦρι,
ποτέ σου νὰ μὴ σκέπτεσαι περὶ μαλλιανοσύνης,
ὅλοι μ' προστά' στὰ μάτια σου νάναι σὰν ἄμμου κόκκοι,
μὰ καὶ' στὴν Ρόπα κάποτε τὸ τσάι σου νὰ πίνῃς
καὶ νὰ κυττάζῃς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κόντε Θεοτόκη;

Δὲν θέλεις νᾶσαι Κάϊζερ νὰ μὴ φοβᾷσαι κάδου,
καὶ νᾶχῃς γιὰ προπάτορας
ἐνδόξους Ἱμπεράτορας,
τοὺς παλαιούς Βυργράβους;

Νᾶχῃς φρύδια σουφρωμένα
καὶ τὸν κόσμο τρία κι' ἓνα,
Περικλῆ, νὰ τὸν πηγαίνει;

Κι' ἐκ τῶν λόγων σου νὰ κρίνῃ
κόσμος τρέμων ἀνείρηνῃ,
κἂν συντέλεια θὰ γένη;

Νᾶσαι γίγας, νᾶσαι λέων,
νᾶσαι κατὰ περιπλέον,
νὰ σὲ τρέμουν Ἀγγλογάλλοι.

Καὶ' στῆς γῆς αὐτῆς τὴν σφαῖρα
νᾶσαι σκιᾶχτρο καὶ φοδέρα,
καὶ μιὰ συμφορὰ μεγάλη;

Νᾶναι τᾶρματα χαρά σου,
νᾶχῃς Βαρβερόσα πάππο,
πλήθῃ σιδηρᾶς κλαγγῆς.

Καὶ νὰ χώνῃς τὴν οὐρά σου
'στὴν Ἀνατολὴν τὴν Ἀπω,
καὶ σ' ἐκείνην τὴν ἐγγύς;

Νᾶσαι Κάϊζερ δὲν θέλεις τὸ ποδάρι νὰ κτυπῇ,
νᾶσαι μουσικὸς συνθέτης,
ποιητῆς ὑψιβρεμέτης,
καὶ νὰ γίνεσαι πρὸς τούτοις ἐν ἀνάγκῃ καὶ παπῆς;

Καὶ νὰ δίνῃς καὶ σ' αὐτοὺς
καὶ νὰ δίνῃς καὶ σ' ἐκείνους
δικεφάλους ἀετοὺς,
εἴτε μαύρους ἢ κοκκίνους;

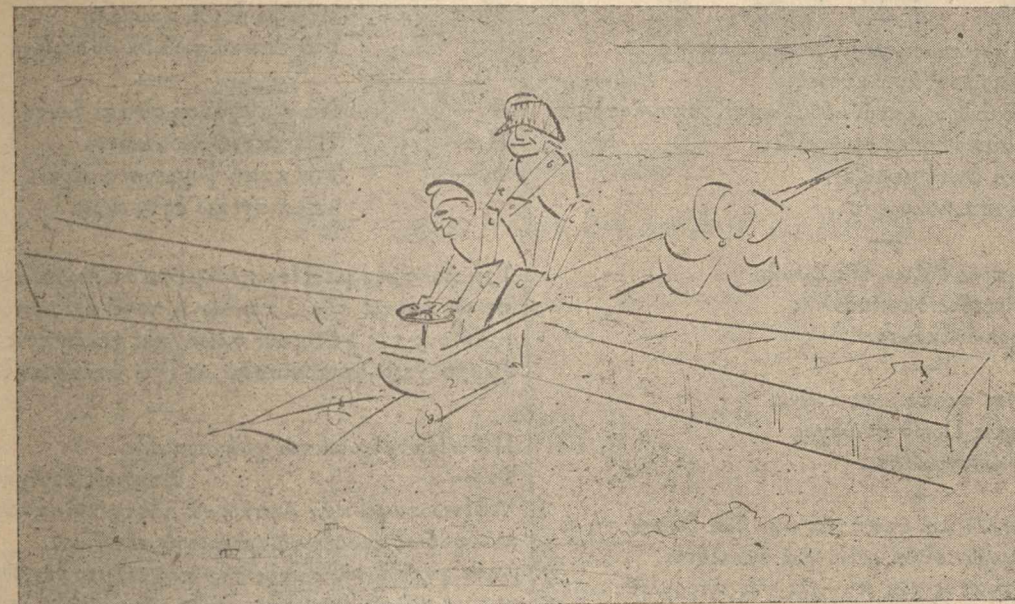
Νᾶσαι Κάϊζερ δὲν θέλεις;... γιὰτὶ στέκεις σιωπῶν;
Π. — Σοῦπα πῶς δὲν θέλω, κτῆνος...
Φ. — Ἀμμ' τί θέλεις τὸ λοιπὸν;

Π. — Δὲν ποθῶ φιλοδοξίας ἐφημέρους καὶ ματαίας,
ἐγὼ θέλω, Φασουλῆ,
νὰ πηγαίνω' στὴ Βουλῆ,
καὶ ν' ἀκούω κοιμισμένους τὰς ἀναθεωρητέας.

Τὸν Κάϊζερ τὸν προσκυνῶ,
τοῦ στέλλω προσκυνήματα,
ὅμως ποτέ μου δὲν φθοῶ
Καيسάρων διαδήματα.

Μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδες;
Φ. — Τὸν εἶδα, Περικλέτο μου, μὲ δόρατα καὶ ἀσπίδες.

Τὸν ἐσίμωσα μὲ τρέμο καὶ μὲ ξέσχε πο κεφάλι...
δεῖξε μας τοῦ λέγω, Καῖσαρ, τὴν πυγμὴν σου τὴν μαρτυρικήν.
Τότ' ἐκείνους, Περικλέτο, σιδερένιο δεῖχνει χερί,
κι' ἐγὼ τοῦπα προπετιῶς:
ναὶ μὲν εἶσαι δυνατὸς,
ἀλλὰ ποῦ νὰ δῇς κι' ἐκείνη τὴν πυγμὴν τοῦ κυρ Λευτέρου;

Ποῦ νὰ δῇς, μεγάλε Καῖσαρ, τῆς πυγμῆς αὐτῆς τὰ κλέα...
εἶδα καὶ τὸν ἀνδριάντα, ποῦ στῆσε' στὸν Ἀχιλλέα.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ 'στὸν Κάϊζερ τὸν προσφιλεῖ.

Κρῖμα, ποῦ φόρον, Κάϊζερ, ἐπρόσφερες λατρείας
σὲ τοῦτον τὸν πανάρχαιο παλληκαρᾶ τῆς Τροίας.
Μέσα σὲ νέους ἥρωας καὶ μαλλιαροὺς συγχρόνους
πῶς ἐθυμήθης, Κάϊζερ, Ὀμηρικοὺς προγόνους;

Ἐχάθηκαν οἱ σύγχρονοι καὶ τρέχεις' στοὺς ἀρχαίους;
καὶ τοὺς συγχρόνους ἥρωας μὴ τοὺς θαρρῆς τυχαίους.
Καὶ τῆς Κερκύρας, Κάϊζερ, τὸ πάγκαλο Παλάτι
δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κομῇ μὴ δόξ' ἀρχαιοτάτη,
καὶ νὰ χαλάσῃς μάρμαρο γι' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλεῖα,
ὅπου φοροῦσε πέδιλα καὶ περικεφαλιά.

Μέσ' στὴν δρᾶσιν τῆς φυλῆς
μὴ νομίζῃς Ἀχιλλεῖς
πῶς' χαθήκαν μιὰ γιὰ πάντα;

Πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
γιὰ κανένα μαλλιάρῳ
δὲν σκαλίζει ἀνδριάντας;

Βεβαίως θᾶκουσες καὶ Σὺ, Καῖσαρ τῆς ἱπποσύνης,
πῶς λόγος γίνεται πολὺς περὶ μαλλιανοσύνης.
Βεβαίως θᾶμαθες καὶ Σὺ, Καισαρική πορφύρα,
πῶς κατ' αὐτὰς ἐλύσσαζε τῶν μαλλιανῶν ἡ σπεῖρα,
κι' εἰδείνανε πρὸς τὸ παρὸν καὶ κάποιον Ριζορίτη,
κι' ἀργότερα θὰ δείρουνε παπᾶ κι' ἀρχιμανδρίτη.

Μέσα' στῆς Ἀνορθώσεως τοὺς εὐτυχεῖς καιροὺς,
'στῆς φούριας' στῆς ἐλευθερίας,

πρέπει νὰ πέφτουν μαγκουριαῖς
κι' ἀπὸ τοὺς μαλλιαροὺς.

Θᾶμαθες καὶ Σὺ βεβαίως, κεφαλὴ προσκυνημένη,
πῶς καὶ θηλυκαῖς γαλιάνδραις
σὲ Μουσῶν φοιτοῦν τεμένη
καὶ σπουδαζοῦνε σὰν ἄνδρες.

Θᾶμαθες καὶ Σὺ βεβαίως πῶς' στῆς ἄλλαις συμφοραῖς,
ποῦ τὸ γένος βασανίζουν,
καὶ γυναῖκες ξεφωνίζουν
ὅτι τῶχουν γιὰ τιμὴν τοὺς νὰ τῆς λένε μαλλιάραις.

Θᾶμαθες πῶς καὶ γυναῖκες
καὶ Μαρκούσαις καὶ Ρεβέκαις
πολεμοῦνε μὲ μπουρὶ
καὶ μὲ λύσσα μαλλιάρῳ.

Θᾶμαθες πῶς καὶ κύρ Γιάννης, ποῦναι μέσα' στὸ Παρίσι,
ἐν θυμῷ κι' ἀγανακτήσει
ἀπεκέρυξε προσφάτως καὶ' ἐκτιμήσι κι' ἀγάπη,
ποῦχε γιὰ τὸν Βενιζέλο' στῆς καρδιάς του τὸ ντουλάπι.

Κάκια τοῦ βαστᾶ τὸ γλωσσόσφετερι,
καὶ' στὸν κύρ Λευτέρῳ
γράφει μὲ γολὴ μαύρη σὰν σουπιά:
δὲν σὲ θέλω πιά, δὲν σὲ θέλω πιά.

Τέτοιο τοῦ κύρ Γιάννη μέγα γεγονός
θάκανε καὶ Σὺ,
Καῖσαρ κολοσσε,
μ' ὅλους μας ν' ἀνοίξῃς στόμα κεχνηδὸς.

Ἐσύ, ποῦ στέκεσαι ψηλά,
βεβαίως θᾶκουσες πολλὰ

περὶ τῶν ἀνορθώσεων ἡμῶν τῶν ἀνηκούστων,
καὶ ξέρεις, Καῖσαρ λατρευτέ,
πῶς τῆς Διπλῆς οἱ Βουλευταὶ
θὰ πᾶν νὰ κάνουν τὴν Λαμπρὴ μαζί με τοὺς δικούς των.

Θάμαθες καὶ σὺ βεβχίως πῶς γιὰ μερικαῖς ἡμέραις
δὲν θ' ἀκούονται πατέρες,
πῶς θὰ φύγουν καὶ Καβοῦροι καὶ Καβούρ καὶ Κουκουλέτσοι,
πῶς Λαμπρὴ μᾶς τριγυρίζει,
πῶς ἀρνὶ ψητὸ μυρίζει,
μαγειρίτσα, κοκορέτσι.

Ξέρεις πρὸς δόξαν τῆς φυλῆς
πῶς θρίαμβος σκοποβολῆς
γῆν' Ἀχαιῶν ικάνει.

Δὲν μένει σκοπευτὴς ἀργός,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός
ὅλο δηλώσεις κάνει.

Μὰ κι' ἐγὼ πρὸς Σὲ δηλῶ καὶ γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης
πῶς ἡ δρᾶσις τῶν Ρωμῶν εἶναι μόνο γιὰ δηλώσεις.
Δώσε λόγχαις εἰς τὸ κράτος τῆς πυγμῆς τῆς ἀτρομῆτου,
κι' ἄς κοπιᾶσουν ὅλοι τότε,
δικηγόροι, Μιστριῶται,
νὰ λογαριασθοῦν μαζί του.

Τέτοια ποῦ λές ὁ Καῖσαρ ἤκουσε παρ' ἐμοῦ
καὶ τᾶπα μ' ἓνα χέρι κι' οἱ δύο μας ὁμοῦ,
καὶ τοῦκνα μετάνοιαις καὶ με τὸ παραπάνω,
καὶ τώρα μὲς στοῦ Ρώσσου πηδῶ τᾶεροπλάνο.

Μὲς στοῦ Ρώσσου τὸ μπαλόνι καὶ τὸ ξύλινο κωθῶνι.

Λοιπὸν κι' ἐδῶ στήν ἐνδοξὴ τῶν πεταγμάτων μάννα
πετοῦνε τᾶερόστατα, πετοῦν τᾶεροπλάνα,
λοιπὸν κι' ἐδῶ στήν κλασικὴν τῶν πτήσεων μητέρα
ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κατὰκτῇ τὸν ἄπειρον ἄερα,
καὶ τὸ πετᾶν στὰ χαμηλὰ καθ' ἕπαντα τὸν χρόνον
θ' ἀναγραφῇ προνόμιον τοῦ Λεωνίδα μόνον.

Λοιπὸν ἐλεύθερος πετῶ
ἀπάνω στὸν ἄερα,
κι' ἐξ ὕψους τώρα χαιρετῶ
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα,

τὰς ταχυπτέρους τὰς πνοάς, τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου,
καὶ τοὺς κατόικους σύμπαντες τῆς γῆς τῆς διαπύρου,
ποῦ τῶχουν πάντα φυσικὸ ν' ἀεροκοπανίζουν
καὶ μ' ἀεροκοπάνισμα ντουνηῖα νὰ δαίμονιζουν.

Ὡραῖον τὸ πετᾶν καὶ στὸν ἄερα βόσκειν
μαζί με τὸν Οὐτόσκιν,
καὶ χαιρετᾶν ἐξ ὕψους κλεινάς ἰσπεφάνους,
Ρωμῆους ἀεροπόρους, Ρωμῆους ἀεροπλάνους,
ἀεροφουσκιμένους, ἀερομχητάς,
ἀεροσκοποβόλους, ἀερονικητάς.

Ὡραῖον εἶναι τὸ πετᾶν μαζί με τὸν Οὐτόσκιν
κι' ἐξ ὕψους λόγους τῆς Διπλῆς φιδροὺς ἀναγινώσκειν,
ῥαῖον τὴν Ἀνόρθωσιν νὰ βλέπῃς τῶν συγχρόνων
ἀπὸ μπαλόνι μόνον,
κι' ἀφ' ὕψηλοῦ νὰ τὴν ὕμνῃς καὶ νὰ τὴν κᾶνῃς χάξι...

(Ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὴν γῆ' στὸν Φασουλῆ φωνάζει.)

Σὺ, ποῦ πέταξες εἰς ὕψη,
κεφαλὴ μπουμπουνισμένη,
στρέψε' δὲς ἱλαρὴ μὲν
τὴν Διπλῆ, ποῦ θὰ τὸ στρίψῃ.

Φ. — Νὰ χαθῇς καὶ σὺ καὶ δαύτη.
Π. — Βρὲ κατέβ' ἀερονάυτη.
Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα...
καλὰ στέκω στὸν ἄερα.

Γιὰ κύτταξέ με, Περικλῆ, μέσα στ' ἀεροπλάνο...
πετῶ καὶ με τὸν Σπανδωνῆ, πετῶ καὶ με τὸν Μάνο,
κι' ὅλους τῆς γῆς τοὺς σκώληκας γελῶν τοὺς ταλανίζω...
ἔχετε γεῖα, γειτόνισσαις, κι' ἐγὼ ψηλαρμενίζω.

Π. — Κατέβα κάτω γρήγορα...
Φ. — Σκασμὸς, ἀεροχάφτη.
Ἀφίνω τώρα τὴν Διπλῆ νὰ κόφτῃ καὶ νὰ ράφτῃ,
κι' ἀφόβως ἀεροβατῶν περιορῶ τὸν ἥλιον,
μῆτε γαμψῶνυξ ἀετός τὴν πτῆσιν μου δὲν φθάνει...
γιὰ μὲ κολοκυθόσπορος κάθε τῆς γῆς βασίλειον,
καὶ τῶν πυγμῶν οἱ γίγαντες μοῦ φαίνονται σὰν νάνοι.

Ἀέρας με ζωογονεῖ, με γαλουγεῖ, με τρέφει,
ἔχω γειτόνους τοὺς αἰτοὺς καὶ συντροφιά τὰ νέφη,
περνοῦν κοντά μου τὰ πουλιὰ με γλυκοτερετίσματα
καὶ λέω: στήν Ἀνόρθωσιν νὰ πῆτε χαιρετίσματα,
εἰ μ' ἓνα ὑπεράνθρωπος, ἀπαύγασμα νεφέλης,
Βελλερεφόντης, Ἰκαρος, Φαέθων, ὅ, τι θέλεις.

Μὰ καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο, πάψε νὰ παραληρῇς
κι' ἔλ' ἀπάνω στὸν ἄερα...
ἄφοβ' ἀπ' ἐδῶ μ' πορεῖς
νὰ μουντζώνῃς πέρα πέρα.

Π. — Ἔλα κάτω...
Φ. — Δὲν μπορῶ...
θέλω ν' ἀεροπορῶ.
Ἄλλ' ἄς εἶναι... κατεβχίνω μόνο γιὰ δική σου χάρι.

(Κατεβαίνει, κι' ὁ καλὸς του τὸν ἀρχίζει στὸ στηλιάρι.)

Ἐσπερὶς ὠραιότατη, ζωηρά, ποικιλωτάτη.

Στὰς αἰθούσας τοῦ κυρίου
Δέλτα τοῦ Σακελλαρίου
ἔσπερὶς θεατρικὴ, μὰ καὶ μουσικὴ συνάμα...
κάλλιστον ἀληθινὰ καὶ κομψότατον τὸ δράμα
τῆς ἀβραῖς οἰκοδεσποίνης Ἀργυρῆς Σακελλαρίου,
ὅπου δὲν ἐφείσθη κόπων καὶ χαμέτου κι' ἀργυρίου.

Ἐδρεψαν ἐπαίνους δίκαις κι' ὅλοι με τὸ παραπάνω...
ἀμ' αἱ στίχοι τοῦ Πολέμη, τὸ τραγοῦδι, καὶ τὸ πιάνο;
Ἀμ' ἡ κομψοδία τέλους;... ἦταν ἓνα πανηγύρι
με τὸν Δάσκαρ τὸν Νίκο, τὸν θαυμάσιον Ἀργύρη.
Κι' Ἀργυρῶ κι' Ἀργύρης κι' ἔλα μία τέρψις ἐκεῖ πέρα,
ἀργυρόηχος ὁ γέλωας, ἀργυροστεφὴς ἔσπερα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πενηνταοκτῶ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.